

Въ сияйното дѣло на великия славянски Царь и на великия славянски народъ — руския, България вижда вѣнценосния първовѣстникъ на евангелския онзи всенароденъ алтруизмъ, който сближава раситѣ и повежда християнскитѣ народи къмъ миръ, съвършенство и братство. Царьтъ-Освободителъ е посочениятъ отъ Провидѣнието въ историята, за да говори велегласно на народи и Царе: *„Бждете благи като Спасишелтъ, бждете свѣршени и самоотвержени като него. Вземете примѣръ отъ Моя народъ, който всъкога е принасялъ себе си въ всесъжение за народитѣ: той съ кръвта си спаси Европа, той съ самоотвержеността си даде животъ и свобода на балканскитѣ народи. Царе и народи! вземете за примѣръ дѣлата на народа Ми“*. Такъвъ е езикътъ на великото дѣло на Царя-Освободителя. А това е езикътъ на всемощната истина. И тази истина, повтаряна отъ поколѣние на поколѣние и подкрѣпяна отъ вѣкъ въ вѣкъ отъ историята, ще покърти и ще побѣди сѣрдцаша, ще заглуши егоизма, ще прѣсуши кървитѣ и потуши страститѣ у човѣцитѣ и народитѣ. Тази истина е освободителното дѣло на Царя-Освободителя, толкова чисто отъ егоизмъ, колкото високо и съвършено. Подвигътъ на Царя-Освободителя държи такова мѣсто въ историята на човѣчеството, каквото дѣлото на милостивия Самарянинъ въ Евангелието. Въ 1876 година България ограбена, разорена, озлочестена, потънала въ кръви и рани, бѣ оставена и забравена отъ всички на Балканския полуостровъ. Нейнитѣ вопли и стонове чуха държави, народи, владѣтели, ала никой не се покърти, нито помръдна. Едни отъ народитѣ останаха глухи на